

прѣпускахъ на около за да гледамъ по добръ подвижницитъ, дойде единъ отъ слугитъ ми, обади ми че мя е търсилъ половинъ часъ и че баща ми по призованіето на майкѣ ми ся върнѣлъ въ къщи и проводилъ да ся върнѣ и азъ. — Що има? попытахъ го азъ смутенъ. — Мислѣхъ, отговори той, че госпожата е много болна. — Туй като чухъ умѣтъ ми ввръкнѣ изъ главѣтъ, свѣстихъ ся прѣдъ вратата на домѣтъ като слѣзохъ отъ коня.

Въ мълчеливый-тъ и пустъ дворъ сестра ми играеше като всяко дѣте; щомъ мя видѣ затече ся, пригърнѣ мя и ми рече стреснѣто нѣкакъ: — Духовникѣтъ дойде. — Но никое извъредно движеніе, никакъвъ знакъ на смятеніе или страхъ невиждахъ. Бържѣ искочихъ по стълбата и ся управихъ къмъ стаѣтъ на майкѣ си. Срѣшнѣхъ бащѣ си който излѣзваше прилѣднѣлъ и съ растрепераны устны. — Максиме, рече ми той, безъ да мя погледне, майка ти тя выка. Като ищѣхъ да го распытамъ, той ся наведе отъ прозорецѣтъ, да погледне ужъ на вѣнъ. Като влѣзохъ при майкѣ си намѣрихъ ѣѣ легнѣла на единъ мекъ и спокоенъ столъ и едната ѣ рѣка отпуснѣта на долу като мъртва. Налицето ѣ, като восѣкъ бѣло, повѣрнѣлъ ся бѣше онази сладость отъ коѣто въ послѣдне врѣме болестъта и бѣше ѣѣ лишила; виждаше ся че ангелѣтъ на вѣчното упокоеніе ввѣркаше надъ челото ѣ. Тосъ часъ коленичихъ прѣдъ неѣѣ и тя като си полуотвори очитѣ съ трудъ